

Wat achter ons ligt

Voor sommige dingen kun je maar moeilijk woorden vinden. ‘Het is mij te groot, te wonderbaar, ik kan er niet bij’, zingt Psalm 139. Dat geldt in ieder geval voor alles wat de Heere ons toebedeelt, zoals in de Avondmaalsdienst. Voor de tekenen die we zagen, hebben we al snel woorden gevonden: het is brood en wijn. Maar voor wat het betekent, schieten alle woorden te kort. De Heilige Geest neemt onze gedachten en harten mee naar het kruis van Golgotha, naar onze hemelse Hogepriester Die Zich als een Lam liet slachten. Hoeveel verzoening is er in Zijn bloed! Hoeveel vrede verkondigt ons Zijn lijden en sterven! Daar breken je de woorden op de lippen af, ‘genade Gods, oneindig groot’. Stil word je ook, als je zovelen ziet komen om aan de tafel te belijden dat zij geen andere Redder en Koning kunnen en willen belijden dan Jezus Christus. We zagen nieuwe lidmaten voor het eerst aangaan. Je denkt terug aan je eigen eerste Avondmaalsgang...gespannen, blijmoedig, onwennig. ‘Ik kan er niet bij’ – maar Hij kan wel bij mij! Mijn hand naar Hem is te kort, Zijn hand naar mij is lang genoeg.

In de dankzeggingsdienst (Hand.9:31) werden we bepaald bij de roeping die we als gemeente ontvangen nadat we samen aan Zijn tafel gemeenschap hebben gehad met Christus en met Zijn leden. Er klonken dingen door uit de bezinning die de kerkenraad afgelopen winter heeft gevoerd rond het thema ‘discipelschap’. Het Bijbelse antwoord op verlegenheid en verlangen naar een nieuw, doorleefd geloof ligt in de vreze des Heeren: in een leven met God aan de hand van Zijn beloften en geboden. Dat is een leven in vreugdevolle ernst, in liefdevol ontzag. Dat onderstreept tegelijk de grote betekenis van het leven bij een open Bijbel. Hoe kun je leven met God zonder het Wóórd van God? Wandelen met God zonder het spréken van God? Wat in de tekst ‘de vertroosting van de Heilige Geest’ heette, is in de praktijk de leiding van de Heilige Geest door het vertroostende en vermanende Woord: belofte en gebod.

In Handelingen 9 groeien de gemeenten die zo wandelen. Er zijn ook voorbeelden van gemeenten die zo wandelen, maar niet groeien of zelfs afnemen. In Openbaring 2 en 3 zijn er gemeenten die trouw volharden, maar kleine kracht hebben, een minderheid zijn/blijven. De kernroeping van de gemeente is niet de groei (‘gij zult groeien’) maar het belijden en getuigen van Jezus Christus (‘gij zult Mijn getuigen zijn’). En áls de HEERE groei geeft, doet Hij dat nogal eens op momenten en in perioden waarin wij dat niet verwachten.

Als laatste over zondagavond: vanaf de kansel had de gemeente een heel jonge uitstraling. Ik genoot daarvan: links van mij, in de zijbeuk, zaten heel veel jongeren bij elkaar. In de andere zijbeuk en het schip viel ook op dat er verhoudingsgewijs veel mensen zaten die jonger zijn dan ik. Niet dat we niet even blij zijn met ouderen (zeker wel!), maar u begrijpt wel wat ik bedoel. We kunnen elkaar niet genoeg stimuleren en bemoedigen!

Wat voor ons ligt

Zaterdag is de zomerdag. We zijn benieuwd wat de commissie allemaal heeft bedacht – de vooraankondigingen maken wel heel nieuwsgierig!

Zondag wordt ons het Woord bediend door ds. Niesing en prop. Lucas: een voorganger die út de actieve dienst in de gemeente is, en een die er nog vóór staat. Zelf hoop ik de reis te maken naar Wilsom en Epe. Verder merken we dat de meeste gemeenteactiviteiten aan het zomerreces beginnen. De kerkenraad hield haar laatste vergadering van het seizoen, kringen liggen stil, er zijn vrije avonden. Ander gemeentewerk draait echter volop, zoals Dabar en Vakantie Bijbel Week. De Heere geve Zijn zegen over alles wat in Zijn Naam gedaan wordt.

Ten slotte

Mede namens mijn vrouw een hartelijke groet uit de pastorie. De HEERE zij u en jullie allen nabij.

Uw A.J.M.